

ЗАСТАРЕЛОСТ ПОТРАЖИВАЊА ПО ОСНОВУ ИЗВРШЕНИХ КОМУНАЛНИХ УСЛУГА

Признање дуга учињено споразумом о вансудском поравнању није правни основ у облигационом правном смислу, већ начин регулисања односа између повериоца и дужника, па чињеница да је тужени признао дуг не мења правни основ тужиочев потраживања, нити утиче на дужину рока застарелости тог потраживања.

Из образложења:

“Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су 17.01.2013. године закључиле споразум о вансудском поравнању у ком је усаглашено стање дуга туженог према тужиоцу за пружене комуналне услуге (испоруку воде), односно тужени је као дужник признао стање усаглашеног дуга на дан закључења споразума у износу од 142.179,25 динара. Тужилац је, као поверилац туженом, као дужнику признао бонификацију по споразуму од 20% у износу од 28.435,85 динара, те се дужник, овде тужени обавезао да преостали дуг по одбитку бонификације у износу од 113.743,40 динара отплати у 16 једнаких месечних рата у износу од по 7.108,96 динара, при чему прва рата доспева на наплату 25.01.2013. године а последња 25.04.2014. године. Чланом 5. споразума предвиђено је да ће споразум бити раскинут уколико дужник не измири своје обавезе по споразуму у договореном року. Тужени до 09.09.2019. године, када је поднета тужба у овој правној ствари, није исплатио дуг према тужиоцу у ма ком износу, иако му је тужилац послао опомену пред утужење коју је тужени примио 11.02.2019. године.

Према становишту првостепеног суда, тужбени захтев није основан, јер је потраживање тужиоца које је предмет споразума о вансудском поравнању од 17.01.2013. године застарело на основу члана 378. става 1. тачка 1. Закона о облигационим односима.

Према становишту другостепеног суда, потраживање тужиоца према туженом није застарело, јер је закључивањем споразума од 17.01.2013. године тужени признао дуг, па се на потраживање из споразума примењује општи рок застарелости из члана 371. ЗОО који почиње да тече од закључења споразума.

Основано се ревизијом туженог указује да је побијаном пресудом материјално право погрешно примењено.

Споразумом о вансудском поравнању од 17.01.2013. године тужени је признао тужиочево потраживање настало до дана закључења споразума. Признање дуга није правни основ у облигационоправном смислу, већ начин регулисања односа између повериоца и дужника. Стога чињеница да је тужени признао дуг не мења правни основ тужиочевог потраживања, нити утиче на дужину рока застарелости тог потраживања. Тужиочево потраживање је и даље потраживање по основу извршених комуналних услуга и застарела у року прописаном чланом 378. ставом 1. тачком 1. ЗОО. Споразум о вансудском поравнању од 17.01.2013. године делује само на прекид рока застарелости у смислу чланова 366. и 392. ст. 1. и 2. ЗОО, јер се тужени закључивањем споразума одрекао застарелости за потраживања која су предмет уговора.

Сходно наведеном, рок застарелости од једне године из члана 378. став 1. тачка 1. ЗОО за потраживање тужиоца из споразума о вансудском поравнању почиње да тече од дана признања дуга, то јест од 17.01.2013. године. Како је тужба поднета 09.09.2019. године потраживање тужиоца је застарело, због чега тужбени захтев није основан, како је то правилно оценио првостепени суд“.

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Рев 4479/2021 од 28.4.2022. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 14.11.2023. године)